

PROŻNIĆ (4) *vb impf*

prożnić (2), **prożnić** (2); prożnić *Mqcz* (2); prożnić *SienLek* (2).

-ó- (1), -o- (1) *Mqcz* (1:1).

inf próżnić (1). ◇ *praes* 1 sg próżnię (2). ◇ 3 sg próżni (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVIII w.; poza tym XVII w.: prażnić.

Sprawiać, żeby coś było puste, opróżniać; inanire, vacuare Mqcz (4) : Vacuo, Próżnię/ Próžno co czynię. *Mqcz* 472c, 167b.

a. fizjol. Wydalać z siebie; przeczyszczać [co] (2) :

W przeciwstawieniu: »pełnić ... prożnić« (1): *SienLek* 12v *cf Szereg.*

Zwrot: »brzuch prożnić« (1): wżákże by potrzebá coby [*łajno wilcze dobre na lekarstwo*] ziemie nie dopádło/ boć on póspolicie ná kępie álbo też ná krzu rad brzuch próżni *SienLek* 99.

Szereg: »prożnić albo czyścić« (1): Bacząc tedy tę przygodę Lekárze/ dáli Náukę: iáko ciáło pełnić/ iáko ie zálye prożnić/ álbo czyścić. *SienLek* 12v.

b. [Oczyszczać z chwastów [co]: Tákież w święto może łobie czeladź [...] łuknie płatác/ chwaft wyrýváć/ ciernie wyćináć/ przełázy zákłádác/ drogę nápráwiác/ łaki prożnić/ miotły džíálác. *Cresc* 1571 40.]

Synonimy: **a.** czyścić, purgować.

Formacje współrdzenne: uprożnić, wyprożnić, wyprożnić się, zaprożnić, zaprożnić się; prożnieć; wyprożniać, wyprożniać się; wyprażniać; prożnować, zaprożnować.

ZCh